

**Repræsentanter for
Planned Parenthood
of Americas
øverste ledelse
afsløret med skjult
kamera, mens de
uden omsvøb
fortæller om
organisationens
kriminelle aktiviteter**

Læs mere s. 6

Jérôme Lejeune

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk græsrodsbevægelse, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedyprisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi. I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortæller for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk. Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Landsbevægelsen Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9037 konto 4576665836 – eller betal online fra hjemmesiden: www.rfm.dk

RFM nyt

36. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer tre gange årligt
og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 125 kr.
For familier 175 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktionens adresse:
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
Fax 5576 7135
info@rfm.dk

Henvendelser vedrørende medlemsskab, levering af bladet eller adresseændring:

Ettie og Morten Jødal
Præstemarken 18
Sønderup
9541 Suldrup
tlf 9818 3774
morten@joedal.dk
eller
ettie@joedal.dk

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Tryk:
CoolGray

Dette billede er taget med skjult kamera i et af Planned Parenthoods laboratorier. Det forestiller et aborteret barn, som en medarbejder på laboratoriet er ved at se nærmere på.

I højre side af billedet kan man lige akkurat ane en pincet. Den bruger teknikeren til at sortere de organer fra, som skal videresælges til et medicinalfirma. Og som det fremgår af replikken nederst i billedet, er hun rigtig godt tilfreds med dagens høst.

Billedet er et såkaldt *screen shot*. Det vil sige, at det er taget fra en videooptagelse, som er lagt ud på internettet. Der er indtil nu offentliggjort otte sådanne videoer, og der er endnu fire i vente. Det kan du læse meget mere om i **artiklen side 6** og på vores hjemmeside.

Det opsigtsvækkende ved dette billede er ikke, at det dokumenterer et drab. Den tanke har man for længst vænnet sig til i vor del af verden. Det, der derimod har vakt opsigt og forargelse i USA og andre steder i verden, er, at de otte videoer til overflod dokumenterer, at Planned Parenthood systematisk bryder loven og skovler penge ind ved at sælge fosterdele til medicinalindustrien – med eller uden moderens samtykke.

Denne gang er der tale om afsløringer, som virkelig kan bringe abortgiganten Planned Parenthood i vanskeligheder. Ikke alene fordi det, de gør, er dybt kriminelt, men fordi optagelserne giver et grumt billede af den kynisme og grådighed, der motiverer organisationens øverste ansvarlige ledelse. I grel og åbenlys modsætning til dens slogan: *Care No Matter What* – altså påstanden om, at Planned Parenthood sætter omsorgen for kvinden over alle andre hensyn.

I videre forstand lægger afsløringerne en bombe under den "fortælling", som den internationale abortlobby med stort held har bundet folk på ærmet i årtier: at abort er et udtryk for barmhjertighed over for kvinder i en vanskelig situation.

Vi sælger ganske vist ikke fosterdele herhjemme, men det afgørende er, at abort nu som før kun på et retorisk plan handler om barmhjertighed og medmenneskelighed – i virkelighedens verden om krænkelse af både kvindens og barnets menneskeværd.

Torben Riis

Den fri abort er vor tids største demokratiske problem

Af Laura Håkansson

Den fri abort spænder moderhertet på en pinebænk i mødet med statens praksis af fosterdiagnosticering. Hvilken mor vil se sit barn lide? Hvilken mor vil påføre den uønskede livsomvæltning ankomsten af et handicappet barn er på den øvrige familie? Ikke mange.

Faktisk er Danmark måske det land i verden hvor allerfærrest benytter sig af deres ret til at *beholde* barnet, når statens scanningsapparater opsnapper fejl og mangler hos et ufødt familiemedlem. Både i Tyskland, England, Sverige og Norge beholder flere det handicappede barn end i Danmark.

Hvad er det i vores kultur, der bevirker denne forskel? Danmark anser ellers sig selv som et ret frisindet land med plads til den mavesure modsigelse. Men ikke i forhold til abortspørgsmålet. Her forstummer næsten al debat. Kun religiøse fanatikere kan være imod fri abort. Radioprogrammet *Mads Holgers Svanesang* på Radio 24/7 endevendte i sommerens løb med hjælp fra mange kvalificerede gæster, hvad konservatisme er i dag i en dansk sammenhæng. Ikke kun hvad den er, men også hvad den burde være. Ikke et ord om abort, selv om konservative i alle andre lande i verden er imod det eller kritiske over for det og har det som et politisk programpunkt.

Abort er simpelthen ikke en del af den politiske dagsorden i Danmark. Der er selvfølgelig Kristendemokraterne, men jeg hører dem ikke tale imod fri abort i radioen eller i aftennyhederne. Men det er også en svær opgave i Danmark. For selv når der endelig bliver sagt noget, er der ingen der svarer. Ingen vil tænke

over det eller tænke på det. Alle har automatiseret en svunden tids parole om kvindens ret over egen krop og så bekvemt glemt, at der er sket meget i tiden siden, der ændrer kvindens vilkår og valg i forhold til egen krop og liv.

Grundlaget for ethvert demokratisk system er respekten for det enkelte menneskes værdi. Smuldrer dette grundlag, er demokratiet forsvundet og systemet degenererer, indtil dets sande ansigt viser sig som totalitær statsmagt.

I Danmark har der udviklet sig en kultur, hvor mentaliteten ikke trøster og støtter den mor, der får et handicappet barn. Man bebrejder hende, at hun ikke tog det af dage, mens tid var. Mentaliteten er gået et sted hen, hvor vi ikke tænker om abort, at det er fravalg af et barn, men i stedet tænker gennemførelsen af svangerskabet som et tilvalg af et handicap. Men den mor, der får sit handicappede barn, har ikke selv valgt at få et handicappet barn. Den skyld er det umenneskeligt at lægge på hende. Handicappet har aldrig været en del af hendes kontrol, og selvfølgelig øn-

sker hun ikke for sit barn, at det skal være handicappet. Men det er det nu engang. Skal hun så moralsk nagles til at udrydde alt andet ved det menneske og slå det ihjel, fordi et eller flere større eller mindre handicaps også hører med til det liv? Er alle liv ikke længere værdifulde?

Grundlaget for ethvert demokratisk system er respekten for det enkelte menneskes værdi. Smuldrer dette grundlag, er demokratiet forsvundet og systemet degenererer, indtil dets sande ansigt viser sig som totalitær statsmagt. Den fri abort agerer i øjeblikket bekvem løftestang for den danske stats ønske om at slippe af med de handicappede, fordi de er omkostningstunge samfundsborgere og en anfægtelse for det stilrene samfund i øvrigt. Vi kan ikke forhindre statens forsøg på at udrydde handicappede mennesker, så længe den fri abort giver lov til at udrydde ethvert menneske i mors liv. Således bliver den fri abort en glidebane ned i ufrihed og undertrykkelse. Hvorfor skal vi være bange for IS, når vi selv slår de svage og små ihjel herhjemme?

I den danske mentalitet ligger det ellers som et adelsmærke, at vi ikke ligger under for tabuer. Vi støvsuger vores tid og snadrer rundt i den lille andedam for at finde en eller anden forkølet begivenhed, vi kan blive forargede over blot for at vende rundt og skribe den anden vej, at man i hvert fald ikke må blive forarget over noget, for så er man moralsk og den sygdom kan man vist få piller for et sted. Men den fri abort skændes ingen om nu om dage. Nogle få er forargede, men ingen gider at tale med dem. De er jo religiøse fanatikere. Det tavse flertal af ellers både arrogante og skarpsindige debattører, der i alle andre sammenhænge går til kanten

og i kødet på tidens sygdomme, viser sig her som de døde sild, de skælder andre ud for at være. Døde sild flyder med strømmen, de mener det "man skal" mene.

Imens Danmark mener det "man skal" mene, går kvinder rundt med maver, hvor der engang lå et lille menneske, måske et lille drømmebarn, der ikke bestod fødselsretsscanningen. Hun har gjort det, samfundet mener "hun skulle" gøre, det "hun burde", det "man gør" i den ulykkelige situation. Kun hvis hun vælger "det rigtige", har hun krav på omsorg og forståelse. Men ikke så længe, for så slem kan en abort heller ikke være.

Hvornår bliver nok nok? Og hvordan skal vi nogensinde gøre op med den

mentalitet uden at krænke de kvinder, der som får, der føres til slagtning, har ladet livet slippe ud af livet, fordi de fik at vide, det var det eneste rigtige?

Hvordan skal vi gøre op med de falske forudsætninger, der vil overtale kvinder til at træffe det nemme valg for samfundet og slå barnet ihjel uden at fratage hendes søstre før hende den eneste trøst de har haft – nemlig, at de gjorde "det rigtige?"

Men hvad nu hvis abort ikke er det eneste rigtige? Hvad nu hvis abort er det mindst rigtige? Hvad nu hvis abort kun er rigtigt i et sjældent, exceptionelt tilfælde og ikke i 99%, som det er tilfældet med abort af fostre med Down?

Sognepræst Laura Håkansson
var dette års hovedtaler ved RFM's årsmøde
i Aalborg den 25. april

Befolkningsstatistik

Vi bliver flere - men ikke fordi vi får flere børn

Danmarks Statistik har for nylig givet sit bud på, hvordan befolkningsudviklingen vil forme sig i årene helt frem til 2050.

I øjeblikket er vi i hele landet præcis 5.678.348 indbyggere. Om 15 år, altså i 2030, fortæller prognosen os, at vi runder de 6 mio., og i årene efter vil der stadig være en svag stigning, således at vi lander på 6.271.485 i 2050.

Spørgsmålet er så bare, hvad det er for faktorer, der driver den fortsatte vækst. Er det fødslerne?

Nej, siger Danmarks Statistik. Inden for de seneste 10 år har fødslerne udvist en svagt faldende tendens. Lavest var tallet i det første halvår af 2015.

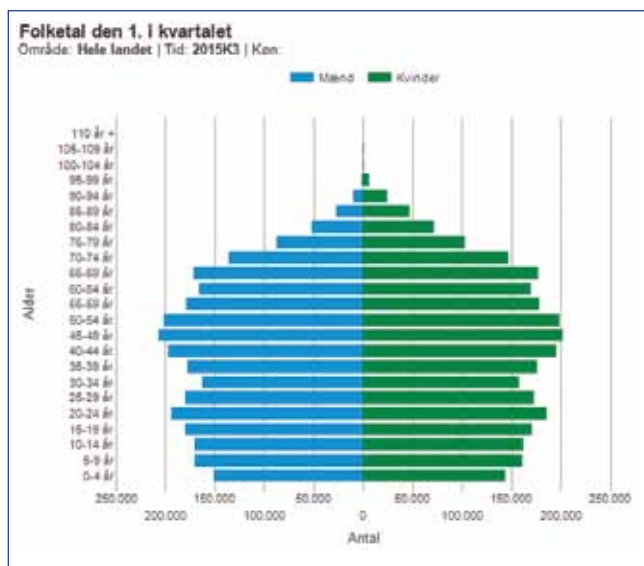
At vi i de kommende år til stadighed bliver flere, skyldes indvandringen samt det faktum, at danskerne – inklusive indvandrere og deres efterkommere – lever længere. Samlet er der blevet 19.700 flere ældre over 80 år siden 2005. Ser vi på hele gruppen

af ældre over 65 år, ventes den frem til 2040 at stige med 498.000 ud af en samlet tilvækst på 521.000. Den bidrager således væsentligt til, at vi ikke bliver færre, men selvfølgelig ikke til en egentlig vækst.

Det gør til gengæld nettoindvandringen (indvandring minus udvandring), som tegner sig for den vækst,

fødslerne kun i begrænset omfang bidrager til.

Grafikken ovenfor, som burde have lignet en pyramide, illustrerer mere end mange ord den skæve befolkningsudvikling i Danmark, hvor der til stadighed bliver færre børn og unge og flere ældre.

Fosterdele til salg

Er du et medicinalfirma, der har du brug for en lever eller en lunge – eller hvad med en hjerne eller måske et helt hoved? Ikke noget problem. Vi skaffer varen, hvis du har pengene.

Sådan lyder det fra *Planned Parenthood of Americas* topledelse i en serie på 8 videooptagelser taget med skjult kamera. Og der er flere undervejs...

Efter tre års intensiv research er det lykkedes den amerikanske Pro Life-organisation *Center for Medical Progress (CMP)* at tilvejebringe klare beviser for, at *Planned Parenthood of America (PPA)* er dybt involveret i ulovlig handel med organer fra aborterede fostre.

Det er ikke første gang, PPA er blevet grebet i grov kriminalitet. I 2011 kunne vi i RFM nyt berette om, hvorledes det lykkedes to repræsentanter for *Live Action* at optage en samtale med lederen af PPA's filial i New Jersey med skjult kamera. De to gav sig ud for at være alfonser, der ulovligt havde importeret mindreårige piger

for at bruge dem til prostitution. Det fik ikke filiallederen til at fortrække en mine – på trods af, at menneskehandel og seksuelt misbrug af mindreårige kan give en straf på op til 10 års fængsel i USA. Tværtimod instruerer hun beredvilligt de to "alfonser" i, hvordan man kan drive en sådan "forretning" uden at få problemer med myndighederne og tilbyder dem en rabatordning, når og hvis pigerne får brug for prævention og abort.

Dengang klarede PPA frisag ved at påstå, at der i denne (og tre lignende videooptagelser) var tale om enkeltstående tilfælde, som ikke var et udtryk for PPA's forretningskoncept.

De pågældende medarbejdere blev afskediget, og sagen fik ikke konsekvenser for PPA som sådan.

Anderledes denne gang. De første af de 8 videoer, som i skrivende stund er blevet offentliggjort – der er så vidt vides endnu fire undervejs – er optagelser af samtaler med personer på det højeste ledelsesniveau i organisationen: Deborah Nucatola, som er PPA's øverste tilsynsførende læge, og Mary Gatter, som står i spidsen for det råd inden for PPA, som har ansvaret for organisationens indtjening.

Af disse samtaler fremgår det med al ønskelig tydelighed, at PPA systema-

tisk driver sin forretning i strid med lovgivningen for at undgå røde tal på bundlinjen.

Priser og produkter

Samtalen med Deborah Nucatola er optaget på en frokostrestaurant, hvor to skuespillere, der giver sig ud for at repræsentere et medicinalfirma, har sat hende stævne for at forhøre sig om mulighederne for at få leveret "materiale" til brug for firmaets forskning og produktudvikling.

De vil godt høre lidt om priser og produkter og får blandt andet at vide, at der p.t. især er efterspørgsel på de aborterede fostres lever og hoveder, som man derfor skal regne med er noget dyrere end andre fosterdele.

Lovbrud på lovbrud

Hermed er den første lovovertrædelse afsløret. Det er strafbart at sælge fosterdele. Kvinder, der aborterer, må gerne donere "væv" fra fostrene f.eks. til brug for forskning, men den klinik, der udfører indgrebet, må kun beregne sig et gebyr til dækning af faktiske omkostninger i forbindelse med donationen – f.eks. til opbevaring og transport af "materialet" – ikke tjene på transaktionen.

I samtalen er der derimod klart tale om forskellige priser på forskellige produkter. Det bekræftes endvidere i videoen med økonomichefen Mary Gatter, som helt åbenlyst går ind i en prisforhandling med sine to "kunder" og i den forbindelse spørger med, at hun ikke vil melde en pris ud som den første. Hun vil hellere sidde i baghånd for at få så meget ud af det som muligt og afslutter i samme spøgefulde tone med denne mildt sagt afslørende replik: "Jeg vil have en Lamborghini."

I endnu en video med en klinikleder, Savita Ginde, understreger denne over for "kunderne", at det er uhyre vigtigt, at PPA og kundens firma koordinerer deres historier, såfremt der bliver problemer med myndighederne, og at de sørger for at camouflere transaktionerne i deres regnskaber.

Og så er der problemet med kvaliteten af "varerne".

Her gør Nucatola, som selv udfører aborter, detaljeret rede for, hvordan man bruger forskellige teknikker – afhængigt af hvilke bestillinger man har i ordrebogen – for at kunne levere intakte organer.

Det er den anden lovovertrædelse. Det er ulovligt at ændre på abortmetoden med henblik på at høste bestemte organer, men det er ikke desto mindre det, man gør: "Vi er blevet rigtig gode til at udtage hjerte, lunge og lever, så jeg knuser ikke den del. Jeg knuser det, der er nedeunder, og det, der er ovenover, og prøver at få den [del, jeg skal bruge] ud uden at beskadige den."

Denne pointe slås yderligere fast i en 5. video, hvor en filialleder, Melissa Farrell, forsikrer "kunderne" om, at det ikke er noget problem at ændre på abortmetoden for at høste helt intakte organer. Samtidig roser hun sig af, at hendes filial som storleverandør af organer til biotek-firmaerne leverer et pænt overskud og derfor bidrager positivt til PPA's samlede økonomi.

En tredje lovovertrædelse bliver begået, såfremt man undlader at indhente tilladelse fra den aborterende kvinde til at høste organer fra hendes ufødte barn.

At dette forekommer og ikke nødvendigvis skyldes en forglemmelse, bekræftes i et interview med Holly O'Donnell, tidligere medarbejder i biotek-firmaet StemExpress.

En almindelig arbejdsdag hos PPA

Holly O'Donnell var ansat som tekniker, hvor hun især havde at gøre med håndtering af blod og organer fra aborterede fostre. En stor del af dette arbejde blev udført i to af PPA's filialer, som leverede "materialet" til StemExpress. Om arbejdsdagen hos PPA fortæller hun:

"Man fik udleveret et skema med samtlige patienter den dag, uanset om de kom for at få ultralydsscanninger eller medicinske eller sene aborter. Alle patienter blev betragtet som potentielle donorer – selv dem, der kun kom for at få foretaget en graviditetstest: graviditetstester ser man som potentielle graviditeter og derfor også som potentielle aborter."

Hun forklarer videre, at man som ansat fik at vide fra ledelsen, at det ikke blot var en mulighed, men et krav, at man høstede så mange fosterdele som muligt. "Hvis man havde at gøre med et foster på et senere udviklingstrin, og teknikerne havde brug for det, kunne det godt ske, at de bare tog, hvad de ville have. Det vidste mødrene ikke. Og de havde ingen muligheder for at få det at vide."

O'Donnell fortæller, at hun følte dyb medlidenhed med mødrene: "Forestil dig, at du er indlagt for at få en abort, og de så stjæler dit barns legemsdele."

Når O'Donnell ikke længere arbejder for StemExpress, skyldes det blandt andet denne oplevelse: Mens hun sidder ved sit arbejdsbord, kom-

mer en medarbejder, Jessica, ind til hende fra operationsstuen med "det tætteste, man kan komme på et fuldt udviklet foster, jeg nogensinde har set."

Jessica har et af sine instrumenter med og siger: "Du skal se noget, der er ret cool." Så banker hun med instrumentet på fosterets hjerte, og hjertet begynder at slå.

Derefter rækker hun Holly en saks og beder hende lave et snit ned gennem midten af ansigtet for at tage hjernen ud den vej

Jessicas kommentar: "Det er et rigtig godt foster. Det kan vi sikkert få en masse ud af."

Derefter rækker hun Holly en saks og beder hende lave et snit ned gennem midten af ansigtet for at tage hjernen ud den vej.

"Jeg har ikke ord for, hvordan det føltes, men i det øjeblik stod det mig klart, at jeg ikke kunne arbejde for firmaet længere," siger Holly og fortæller, hvad der videre skete.

Efter at hun har udtaget hjernen, lægger hun fosteret i en affaldsbeholder, men er så uheldig, at dets fødder kommer i klemme i låget.

"Jeg husker, at jeg måtte tage fat i begge fødder for at få dem indenfor... Det er virkelig hårdt, når man ved, at man er den eneste, der nogensinde kommer til at holde det barn i sine hænder ... Han kunne være blevet advokat eller brandmand eller den næste præsident ... For mig er det et liv, der går til spilde. Det er sørgeligt, at der er så mange, der betragter det som en fejltagelse, for det er det ikke. Livet er ikke en fejltagelse."

Reaktioner

Efter offentliggørelsen af interviewet valgte StemExpress at gå rettens vej for at få beslaglagt det kompromitterende materiale. Det var en uklog beslutning. Retten underkendte kravet, som lidt for tydeligt udstillede firmaets ønske om at undertrykke sandheden og derfor heller ikke bidrog til at forbedre firmaets allerede ramponerede omdømme. Herefter har firmaet skiftet taktik og i et noget forsinket forsøg på *damage control*

meddelt, at man har afbrudt samarbejdet med PPA.

Men hvad har PPA's ledelse sagt til afsløringerne?

Organisationens administrerende direktør Cecile Richards (billedet s. 6 nederst til højre), som blev interviewet i TV umiddelbart efter offentliggørelsen af den første video med Nucatola, beklagede hendes nonchalante tone og ordvalg, men forsøgte sig samtidig med et modangreb, hvor hun betegnede CMP's team som militante Pro Life-aktivister af typen, der laver bombeattentater mod abortklinikker – en påstand, der er grebet ud af den blå luft.

Videoen afviste hun pure med den begrundelse, at den er redigeret af CMP og ifølge hende giver et fortegnet billede af, hvad Nucatola egentlig mente med det, hun sagde.

Videoen er ganske rigtig redigeret, men CMP har samtidig offentliggjort den uredigerede originalversion foruden en udskrift af hele samtalen. Det samme har man gjort med de følgende videoer.

Kinesisk vandtortur

Efterhånden som de efterfølgende 7 videoer er blevet offentliggjort, er det blevet noget nær umuligt for Richards at fastholde sin påstand om, at alle PPA's aktiviteter foregår "i fuld respekt for de højeste etiske normer", som hun påstod i sin første kommentar. Hun har efterfølgende holdt en lav profil formentlig i håb om, at mediernes interesse for sagen efterhånden vil ebbe ud, sådan som det er sket ved flere tidligere lejligheder.

At hun trods alt ikke er ganske upåvirket af det stadigt voksende antal afsløringer, fremgår af hendes Facebook-side. Her erklærede hun sig for nylig enig i en sammenligning, Wall Street Journal havde draget mellem CMP's dråbevisse offentliggørelse af afsløringerne og kinesisk vandtortur – en metode, der går ud på at lade en dråbe falde ned på det fastspændte offers pande med regelmæssige mellemrum. Den siges at kunne drive den pågældende til vanvid.

Lidt om Planned Parenthood og 3 pct.-argumentet

Planned Parenthood er USA's største udbyder af abort med omkring 327.000 aborter på årsbasis.

I den tid, Cecile Richards har ledet organisationen, er det lykkedes hende bl.a. ved at opføre mega-centre i 18 byer at øge markedsandelen med 70.000 aborter årligt. Til gengæld er der sket et mærkbart fald i andre sundhedsydelser, f.eks. kræftforebyggelse og rådgivning om prævention.

Alt i alt har det resulteret i, at PPA, som officielt kalder sig en non-profit-organisation, har øget sin indtjening betydeligt. I 2014 oplyste PPA, at indtægterne beløb sig til 305 mio. dollars ud over de mere end 500 mio. i modtaget støtte fra de offentlige kasser. Det gav et nettooverskud på 127 mio. dollars og en samlet formue på 1,4 milliarder dollars.

Når PPA bliver udsat for kritik, er en af standardindvendingerne, at abortindgreb kun udgør 3 pct. af organisationens aktiviteter.

Det tal når man frem til ved at vægte alle serviceydelser ens i statistikkerne, uanset om det drejer sig om et abortindgreb, der kræver tid og involverer flere personalegrupper, eller om der blot er tale om, at man udleverer p-piller eller rutinemæssigt tester for kønssygdomme. På den måde "drukner" man abortindgrebene i et hav af perifere aktiviteter, der hver især kun tager få minutter, for at dække over, hvad man reelt bruger tid på – og tjener penge på.

Undersøgelser på vej

Når CMP har valgt at gøre det på denne måde, er det selvfølgelig først og fremmest for at sikre sig, at man kan fastholde offentlighedens og ikke mindst politikernes opmærksomhed på problemet.

Det er indtil nu lykkedes ganske godt. Formanden for Repræsentanternes Hus, John Boehner, meddelte allerede efter offentliggørelsen af den første video, at han har bedt de relevante komiteer i Kongressen undersøge sagen.

Mens disse undersøgelser står på, har foreløbig 12 stater iværksat deres egne undersøgelser og enkelte af dem indstillet alle betalinger til PPA.

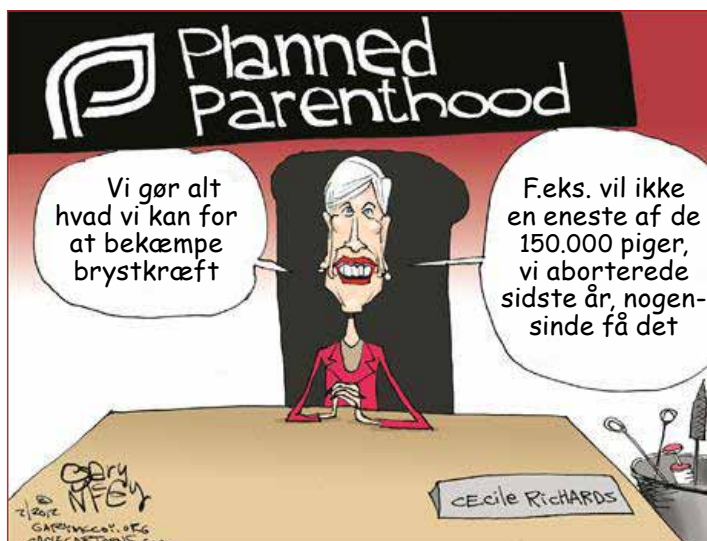
Målet er at fratage PPA den offentlige støtte på over 500 millioner dollars, som hvert år ydes af Obama-regeringen som betaling for "sundhedsydelser" – men også at få stillet de ansvarlige for en domstol.

Dette krav er blandt andet blevet fremsat af den tidligere senator Rick Santorum, der deltager i kapløbet om at blive nomineret som republikanernes kandidat til præsidentposten.

"Hvad er vi for en slags samfund, hvis vi lader dette gå upåtalet hen?" spørger han og får heri opbakning fra to andre kandidater, Louisianas guvernør Bobby Jindal og senator Ted Cruz, som begge har lovet at afbryde al økonomisk støtte til PPA, såfremt de bliver valgt.

Obama og PPA

Men hvad siger præsident Obama, som har støttet PPA i tykt og tyndt i al sin tid som præsident? Faktisk ingenting, men hans talsmand Josh Ernest blev under et møde med pressen umiddelbart efter offentliggørelsen af de første videoer spurgt, om Det Hvide Hus overvejer at tage den offentlige støtte til PPA op til fornyet overvejelse. Hertil svarede han uden at blinke, at præsidenten nu som før har tillid til, at PPA – præcis som Cecile Richards allerede havde meldt ud – følger "de højeste etiske retningslinjer" og derfor ikke agter at foretage sig noget i sagen. Ernest, som var ty-

Grafik: Alliance Defending Freedom

deligt utilpas ved situationen, foretog sig faktisk ikke andet end at gentage, hvad PPA allerede havde påstået i en pressemeddelelse, nemlig at videoerne var produceret af "ekstremister", at de var "redigeret" og derfor gav et helt ukorrekt billede af de faktiske forhold osv. osv.

"Jeg gentager blot, hvad de [Planned Parenthood] har sagt, og hvad der er blevet refereret i offentligheden om, hvad de har sagt," sagde han til journalisterne. Samtidig indrømmede han, at han ikke selv havde set videoerne, og han kunne heller ikke bekræfte, at andre i Det Hvide Hus herunder præsidenten havde set dem.

Det stiller unægteligt præsident Obama i et interessant, men ikke overraskende lys. Det interessante

består i, at han – uden at have set videoerne, og mens der endnu foregår flere undersøgelser iværksat af Kongressen – **på forhånd** melder ud, at han ikke agter at fratage PPA deres offentlige tilskud.

Det svarer til at sige: Det kan godt være, at det, PPA foretager sig, strider imod amerikansk lovgivning, men uanset hvad PPA er involveret i af kriminelle aktiviteter, bakker jeg organisationen op.

Men hvorfor vælger Obama en sådan kurs? Ifølge Rick Santorum dels af ideologiske grunde og dels fordi PPA bidrog med 15 mio. dollars til hans valgkampagne i 2012. Derfor, siger Santorum, "sidder præsidenten og hans justitsminister nu på deres hænder og ser til."

Amnesty International og menneskerettighederne

I april 2007 ændrede Amnesty International sin hidtil neutrale holdning til provokeret abort og har siden gjort fælles sag med den internationale abortlobby. Det vender vi tilbage til.

Den 11. august i år, vedtog Amnesty International (AI), at organisationen fremtidigt skal arbejde på verdensplan for at "afkriminalisere enhver form for "sex-arbejde".

Forud for denne vedtagelse har der både inden for og uden for organisationen været en livlig debat, som i allerhøjeste grad har delt vandene.

For og imod

På den ene side har AI's ledelse haft opbakning fra FN-organer som WHO og UN Women og fra toneangivende medier som nyhedsmagasinet The Economist og lægetidsskriftet The Lancet. På den anden side har der lydt voldsom kritik fra en broget skare bl.a. bestående af grupper af tidligere prostituerede, som advarer mod at legalisere købesex, af over 600 kvindegrupper fra hele verden, som er medunderskrivere på et åbent brev fra "Den internationale koalition mod handel med kvinder" CATW (som er rasende over AI's initiativ) og af diverse menneskerettighedsgrupper, læger samt en stribe Hollywood-stjerner heriblandt Meryl Streep, Anne Hathaway, Emily Blunt og Kate Winslet.

AI's generalsekretær Salil Shetty har forsvaret ledelsens beslutning ved bl.a. at hævde, at den er motiveret af ønsket om at beskytte "sex-arbejdernes" menneskerettigheder. Tanken er, at kvinderne, såfremt deres "erhverv" bliver legaliseret, vil få mulighed for

at søge hjælp hos myndighederne for at slippe ud af alfonser og menneskehandlers greb. Kritikerne hævder derimod, at det er mere end tvivlsomt, om en legalisering af prostitution vil gavne andre end kunderne, alfonserne og menneskehandlerne. De henviser bl.a. til erfaringerne fra Holland, hvor man i stedet for at forbyde prostitution har satset på at skaffe sig overblik over og kontrol med markedet for købesex for på den måde at sikre sex-arbejderne ordnede og trygge forhold. At det ikke har været en ubetinget succes, fremgik i 2011 af en BBC-dokumentar, som påviste, at $\frac{3}{4}$ af Amsterdams sex-arbejdere var udlændinge, som ikke var registreret hos myndighederne – enten for at undgå at skulle betale skat, eller fordi deres alfonser ønskede at dække over, at de var ulovligt importerede sex-slaver.

AI's ledelse indrømmer da også, at "sex-arbejde" er et risikabelt erhverv, hvor kvinderne hyppigt udsættes for diverse sygdomme, voldelige overgreb både fra kunder og alfonser – og drab. Kritikerne – bl.a. CATW – gør yderligere opmærksom på de langsigtede psykiske skader, som et liv i prostitution kan være årsag til.

Kvindens værdighed som menneske

De færreste har imidlertid peget på det dybereliggende problem ved al

prostitution: at det modsat af, hvad AI synes at mene, altid repræsenterer et overgreb mod den enkelte kvindes værdighed som menneske – uanset om hun selv erkender det eller ej. Den, som lejer sin krop ud for penge, reducerer sig selv til et sex-objekt, et stykke sex-legetøj, en ting, som man efterfølgende kan kassere. Det er rent ud sagt forbløffende, at en organisation, der efter eget udsagn ser det som sin primære opgave at forsvare menneskerettighederne, kan stille sig bag en opfordring til at legalisere et "erhverv", som i den grad degraderer og tingsliggør sine udøvere.

AI's identitet

AI blev grundlagt i 1961 af den jødiskfødte sagfører Peter Benenson (1921-2005). Han konverterede til den katolske Kirke i 1958, og man behøver således ikke være i tvivl om, hvordan han ville have stillet sig til et initiativ som dette – for slet ikke at tale om AI's aktive støtte til den internationale abortlobby – senest i form af kampagnen "My Body My Rights", som bl.a. har budt på et voldsomt og usagligt angreb på Irlands abortlovgivning. Et andet angrebsmål har været El Salvador, som i 1998 genindførte en mere restriktiv abortlovgivning, og som i den anledning blev beskyldt af IA for at "øve vold mod kvinder og piger". Faktum er, at mørdredødeligheden i El Salvador faldt til det halve efter lovens indførelse.

Foto: Shutterstock

Frankrigs berømte temapark "Puy du Fou" hædrer La Fondation Jérôme Lejeune

Puy du Fou er en meget stor temapark i departementet Vendée i Nordfrankrig. En af hovedattraktionerne er *Cinécénie*, en aftenforestilling, der fortæller den lokale familie Maupiliers historie fra middelalderen og op til det 20. århundrede. Den varer en time og 40 minutter og opføres med enestående lys- og lydeffekter på en 23 hektar stor scene med 1.200 skuespillere i 8.000 kostumer. Så det er ikke for ingenting, at den er blevet kaldt verdens største aftenshow.

Det var denne forestilling, som i år blev tilegnet børn med Downs syndrom. På billedet øverst til venstre ser man en gruppe Downs-børn ankomme sammen med deres familier og repræsentanter for La Fondation Jérôme Lejeune. De blev – som man med lidt god vilje kan se på billedet – budt velkommen, af en endnu større gruppe børn fra forestillingen iklædt renæssancekostumer.

Jérôme Lejeune, som har formuleret den erklæring, som er grundlaget for RFM's arbejde, turde det være overflødigt at præsentere for dette

blads læsere. Nye læsere henvises til side 2. og bagsiden. Dog skal det tilføjes, at Lejeune, som opdagede det ekstra kromosom trisomi 21, som forårsager Downs syndrom, resten af sit liv arbejdede på at finde et middel, der kunne forebygge eller helbrede sygdommen.

Dette arbejde videreføres i dag af La Fondation Lejeune under ledelse af Jean-Marie Le Méné, som i sin tale mindede om, at det de seneste 20 år er lykkedes at gennemføre omkring 600 forskningsprojekter uden offentlige bevillinger. I nærvær af Lejeunes danskfødte enke Birthe Lejeune modtog han den check på 50.000 euro, som fulgte med hæderen.

Den blev overrakt af Puy du Fou's grundlægger, Philippe de Villiers, som var en god ven af Lejeune og en stor beundrer af hans arbejde.

Da han i et efterfølgende interview blev spurgt, hvorfor valget netop var faldet på La Fondation Lejeune, svarede han:

"Af to grunde. For det første som et tegn på min loyalitet over for en mand, som kendte og holdt af Puy du

Fou, og som har haft stor betydning for mig personligt: professor Jérôme Lejeune. For det andet fordi La Fondation Lejeune gør et betydeligt arbejde for at beskytte børn med trisomi 21. Disse børn svigtes ofte af vor tids medier og står derfor over for en ny fare: et samfund, som falder for fristelsen til at betragte børn som en vare, der kan bestilles fra et katalog."

I Frankrig fravælges hvert år 96 pct. af de børn, der bliver testet positive for trisomi 21.

Philippe de Villiers beslutning om at hædre La Fondation Lejeune blev helt forventeligt mødt med kritik fra de sekulære medier, der tolkede begivenheden som et forsøg fra hans side på at profilere sig op til et forestående lokalvalg. En noget bizar teori, al den stund en politiker i dagens Frankrig ikke just forbedrer sine chancer for at blive valgt ved at erklære sig som modstander af abort og eutanasi.

Det var faktisk af selvsamme årsag, Lejeune på sin tid blev lagt for had af både det videnskabelige og politiske establishment i Frankrig.

Om kromosom- racisme

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Hvis man efter at have set i mikroskopet og stillet diagnosen trisomi 21 af den grund beslutter sig for at eliminere det pågældende barn, så er det "kromosom-racisme".

Så glemmer man noget helt fundamentalt: at man på den ene side ser tre kromosomer 21, men samtidig ser 46 andre, som er helt normale.

I den sammenhæng vil jeg gerne gøre det klart, at der ikke er behov for ny lovgivning. Loven eksisterer allerede, den er over 2000 år gammel. Det er en romersk lov, der ganske enkelt sagde, at når det gælder barnets interesse, bør det barn, der er undfanget, betragtes som født: *infans conceptus pro natus habetur*. Hvis vi passer lige så godt på det ufødte barn som på det fødte, løser problemerne sig af sig selv. Sådan er den sande, tidløse lægekunst.

**Følg med på vores hjemmeside www.rfm.dk
hvor vi løbende vil orientere om udviklingen
i sagen om Planned Parenthoods
ulovlige aktiviteter**